

KIND OF

”הציווי עתיק מן השפה,
שאם לא כן הכלבים
לא היו מסוגלים להבינו”¹⁶

בהשראת:

פיליפ קלודל **הדוח של ברודק** (שי סנדיק מתרגם, 2009).

אדן פון הורבאט **נעורים ללא אלוהים**, עיבוד לתיאטרון בתיאטרון הדויטשה, ברלין (חנן אלשטיין מתרגם, 2018).

טלי קונס "אחרית דבר", מתוך ספרו של אדן פון הורבאט **נעורים ללא אל** (שירי שפירא מתרגמת, 2017).

היינריך בל "נאום פתיחת הספרייה הציבורית" **מכירת החיסול של הכאב** (טלי קונס מתרגמת, 2010).

מנדלי מוכר ספרים **הברנש הקטן** (שלום לוריא מתרגם, 2003).

אפלטון **מנון** (שמעון בוזגלו מתרגם, 2013).

אליאס קנטי **ההמון והכוח** (עמשי לויין מתרגם, 1979).

נועם חומסקי **שפה ושאלות על הידע** (נועה שובל מתרגמת, 2003).

עדי אופיר **לשון לרע** (2000).

ראמי אל עאשק **המתנה שהרגה את כולנו** (סלמאן מצאלחה מתרגם).

אתרי אינטרנט ישראלים להדרכה באילוף כלבים.

**פרויקט בינלאומי בתמיכת מכון גתה - תל אביב,
קרן רוזה לוקסמבורג - תל אביב**

נוסח הצגה, בכורה: תיאטרון השאובונה, ברלין (אפריל 2018)

**בימוי: אופירה הניג
עיצוב חלל: רוני תורן
עיצוב תלבושות: אני אטדגי
סאונד: עידו מנור
תאורה: רפי עובדיה**

**כתיבת טקסט המספרת: אופירה הניג
כתיבת מונולוג המורה לערבית: סלווה נקארה**

**שחקנים (לפי סדר הא"ב):
יוסף אבו ורדה, שירי חן/קרלוס גרזוזי, יפתח מזרחי, ח'ליפה נאטור,
סלווה נקארה, דנה סורין/אילאיל לב-כנען, יוסי צברי, מיה אומאיה-קיש,
אולריך הופה/סטפן וולף-שונברג, לני שחף**

**ע. בימוי וניהול הצגה: מתן אמסלם
עריכה ותפעול כתוביות תרגום: מוראד אבו אל-היג'א**

اجلس!

نمسك بأيدينا قطعة الطعام المفضلة لدى الكلب، ثم نحرك اليد بخط مستقيم، متجهين من النقطة الأقرب لأنف الكلب الى ظهر الكلب. سيتبع الكلب قطعة الطعام بواسطة أنفه، ارتفاع الرأس والحركة الى الوراء ستؤديان الى جلوس الكلب. حين يجلس الكلب نعطيه قطعة الطعام ونقول "اجلس" بنبرة صوت أسرتيفية ثم بعد ذلك "كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية.

على الأرض!

حين يكون الكلب بوضعية جلوس، نقوده بواسطة قطعته المفضلة بخط مستقيم، متجهين من النقطة الأقرب لأنف الكلب الى الأرض. ننتظر بيد قبضة في النقطة التي وصلنا اليها، بعد لحظات من التجربة والتمرين سيستوعب الكلب ويستلقي أرضًا لأخذ القطعة. حين يستلقي الكلب أرضًا نعطيه قطعة الطعام ونقول "على الأرض" بنبرة أسرتيفية ومن ثم "كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية.

ظلك!

نحدد وضعية الكلب في حالة جلوس أو استلقاء، نمسك بقطعة الطعام وراء الظهر ونبتعد قليلاً، خطوتان صغيرتان، إذا قام الكلب من مكانه نقول "لا" ثم نقوده عائداً الى النقطة الأولى ونجرب مرة أخرى. إذا ظل الكلب في مكانه ولم يحرك ساكناً، نعود اليه ونعطيه قطعة الطعام ونقول "ظلك" بنبرة أسرتيفية و"كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية.

امشي!

نمشي عدة خطوات وإذا تبعنا الكلب نقول له من خلال المشي "امشي" بنبرة أسرتيفية و"كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية، عندما نتوقف نرفع الساعد الأيسر بمحاذاة الجسم لنامر الكلب بالجلوس ثم نعطيه القطعة مرددين "امشي" بنبرة أسرتيفية و"كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية.

لهون!

لهون هي احدى الأوامر المهمة والأكثر استعمالاً حيث يجري التدريب على هذا الأمر بصورة تدريجية ببطئ وترؤ، ويقتصر استعمالها في البداية فقط من خلال التمرينات الى أن نتأكد بأن الكلب استوعبها كما يجب.

في هذا الأمر ندرّب الكلب على المجيء الينا والجلوس أمامنا. في حالة كان الكلب بوضعية جلوس أو استلقاء نطلب منه "ظلك" ونبتعد الى الوراء. نرفع طعامه عن بُعد حيث يراه الكلب. سيتبع الكلب طعامه ويتقدم من حيث كان الى حيث نقف. عند وصوله الينا نحدد مكانه قريباً منا ونرفع ساعدنا الأيسر ليجلس الكلب. نعطيه قطعة الطعام ثم نقول "لهون" بنبرة أسرتيفية و"كلب طيوب" بنبرة تشجيعية ايجابية.

إفلت!

هذا الأمر لا يُعطى إلا بنبرة تشجيعية ايجابية، وهو بمثابة مكافأة يأخذها الكلب إذا أطاع أمراً واحداً أو أكثر.

من خلال هذا الأمر نُعلم الكلب أنّ بإمكانه النهوض وفعل ما يشاء. لا حاجة الى قطعة الطعام المفضلة عند الكلب في هذا الأمر.

إفلت!

هات ايد، ايد - هات هات ايد.

תרגום ועיבוד (ח'ליפה נאטור, מעברית לערבית, 2018):

שבי!

מחזיקים ביד חטיף שהכלב אוהב. מתחילים להזיז את היד בקו ישר מהנקודה הצמודה לאפו של הכלב, לכיוון הגב של הכלב. הכלב יעקוב עם האף אחרי החטיף, הרמת הראש והתנועה לאחור תגרום לו להתיישב. ברגע שהכלב מתיישב, ניתן לו את החטיף ונאמר ”שבי” בטון אסרטיבי, ומיד לאחר מכן ”כלב טוב” בטון חיובי ומעודד.

ארצה!

כאשר הכלב במצב ישיבה, מובילים אותו באמצעות החטיף, בקו ישר, מהנקודה הצמודה לאף, לכיוון האדמה. מחכים עם יד סגורה בנקודה אליה הגענו. לאחר כמה רגעים של ניסוי ותהייה, הכלב יקלוט וישתרע על הרצפה כדי לקבל את החטיף. ברגע שהכלב נשכב, ניתן לו את החטיף ונאמר ”ארצה” בטון אסרטיבי, ומיד לאחר מכן ”כלב טוב” בטון חיובי ומעודד.

הישאר!

ממקמים את הכלב במצב ישיבה או שכיבה. מחזיקים את החטיף מאחורי הגב ומתרחקים כמה צעדים. אם הכלב קם, נאמר ”לא”, נמקם אותו חזרה במקומו וננסה שוב. אם הכלב נשאר במקומו ולא זז, נחזור אליו, ניתן לו את החטיף ונאמר ”הישאר” בטון אסרטיבי ואז ”כלב טוב” בטון מעודד וחיובי.

רגלי!

הולכים מספר צעדים קטן, ואם הכלב עוקב אומרים לו ”רגלי” בטון אסרטיבי ו”כלב טוב” בטון חיובי תוך כדי הליכה. כששנינו נעצרים, מרימים את יד שמאל צמוד לגוף, כדי לגרום לכלב להתיישב, אז נותנים לו את החטיף ושוב חוזרים ”רגלי” בטון אסרטיבי ו”כלב טוב” בטון חיובי ומעודד.

אליי!

מדובר באחת הפקודות החשובות והשימושיות. פקודה זו יש ללמד (לתרגל) בהדרגה איטית ובסבלנות, ויש להשתמש בה בהתחלה אך ורק בזמן תרגול, עד שנהיה בטוחים שהכלב למד והבין אותה כהלכה. בפקודה זו אנו גורמים לכלב להגיע אלינו ולהתיישב מולנו. כאשר הכלב במצב ישיבה או שכיבה, אומרים לו ”הישאר” וזזים מעט לאחור. מראים לכלב את החטיף מרחוק, שיראה, ויתקדם מהנקודה בה הוא נמצא ועד אלינו. ממקמים אותו קרוב אלינו, מרימים את היד צמוד למרכז הגוף שלנו, והכלב יתיישב. כאשר הוא מסיים את תהליך ההגעה וההתיישבות, נותנים לו את החטיף ואומרים ”אליי” בטון אסרטיבי ומיד לאחר מכן ”כלב טוב” בטון חיובי ומעודד.

חופשי!

פקודה זו תמיד נאמרת בטון חיובי והיא בעצם תגמול שהכלב מקבל לאחר שציית לפקודה או לרצף פקודות. באמצעות פקודה זו אנו מסמנים לכלב שהוא יכול לקום ולעשות כרצונו. אין צורך להשתמש בחטיף בפקודה זו. תן יד!

המורה לדקדוק:

היום אנחנו לא לומדים.
היום עושים רק תרגילי סדה.
טיפה קדימה, טיפה אחורה, להתיישר, אף אל אף.
אתה שם, היכנס לקו!
פנה ימינה, פנה ימינה, מחלקה, קדימה צעד! שלוש, ארבע... אף אל אף!
קפוץ, קפוץ, קפוץ... אל האבדון!

תלמידה אחות:

אח יקר שלי, תודה על הגלויה ששלחת. אני מאד שמחה שטוב לך שם. אבל רק תשמור על הגרביים שלך, שלא ייקחו לך אותם! אז כבר בעוד יומיים אתם הולכים לירות? אלוהים, איך שהזמן טס! אבא אומר שתחשוב עליו בפעם הראשונה שאתה יורה, בגלל שהוא היה הצלף הכי טוב ביחידה שלו. אתמול אכלנו בשר נפלא וחשבנו עליך גם אתה אוכל טוב?
אבא מוסר לך דרישת שלום, תמשיך בעבודה הטובה.

המורה לדקדוק:

אני שואלת
אתם עונים
אני מדברת
אתם מקשיבים
אני מצווה
אתם עושים
אני מלכלכת
אתם מנקים
אני יורה
אתם מתים
אתם יורים
הם מתים

עכשיו, קנו מחברת אלף-בית. המחברת תשמש לכם כמחברת כתיב. וזה מה שתרשמו בה:

1. מילים חדשות שלמדתם.
 2. מילים שתיקנתי על הלוח.
- ועל דפים מיוחדים במחברת, תרשמו את כל הפתגמים והניבים שקראתם בספר. אפשר גם לרשום סיסמאות חדשות שלמדתם.

לפנינו ארבעה משפטים: משפט שאלה, משפט קריאה, משפט חיווי, משפט ציווי. משפט שאלה: 'מהי המולדת שלנו?'

משפט קריאה: 'זאת המולדת שלנו!
משפט חיווי: 'אני אוהב את המולדת שלי.'
משפט ציווי: 'נקי את הכיתה!'

מספרת:

אני שונאת מורים.

תלמיד 3:

את אוהבת את המורה להיסטוריה.

מספרת:

גרנו ברחוב 'קהילת גטו קרקוב'. אבל כילדה, לא יכולתי להגות 'ק' ובמקום זה יצא לי 'ת', וכששאלו אותי איפה אני גרה, אמרתי ברחוב 'תהילת גטו תרתוב'. אחר כך הוריי עברו לגור ברחוב 'קהילת גטו ביאליסטוק' וגם אז יכולתי להגיד רק שאני גרה ברחוב 'תהילת גטו ביאליסטות'.

היום אני גרה ברחוב פרנץ קפקא.

התאומים שהיו החברים שלי, גרו ברחוב 'הרב קוק' והיו מחקים אותי כל הזמן וצועקים 'הרב תות!' 'הרב תות!' 'הרב תות!' אבא שלהם בחר את הרחוב הזה בגלל השם שלו כי העריץ את הרב קוק ואת האידיאולוגיה שלו ופעם אחת שמע אותם צועקים לי: "הרב תות! הרב תות! הרב תות!" והיכה אותם. ואז הם הפסיקו.

כולם:

הרב תות! הרב תות! הרב תות!

המורה לדקדוק:

אליי! אליי! אליי!

חופשי!

מספרת:

יום אחד הגיע לכיתה שלנו ילד חדש. קראו לו יוסי. הוא ישב בשורה האחרונה של הכיתה ושתק כל היום. המורה לדקדוק ניסתה לפנות אליו כמה פעמים, אבל יוסי רק משך בכתפיים ולא ענה. המורה לא לחצה עליו וככה עברו שלושה ימים, ויוסי לא הוציא מילה מהפה. חשבנו שהוא לא מבין עברית, שאולי הוא בא מארץ אחרת. השתיקה שלו עצבנה את הילדים, וביום הרביעי אחד התלמידים השאיר על הכיסא של יוסי שקית מים. יוסי נכנס עם הילקוט שלו, מלמל משהו ונשאר לעמוד. המורה צרחה: "שב! אמרתי שב!", "ארצה!". יוסי התיישב מרוב בהלה ושקית המים התפוצצה. כל המכנסיים שלו נרטבו, ובהפסקה, כשהוא קם עם דמעות בעיניו, נראה כאילו הוא השתין במכנסיים.

אחרי ההפסקה הוא לא חזר. הימים עברו והוא לא חזר. שאלנו את המורה והיא לא ידעה

ונראה שגם לא עניין אותה לאן נעלם יוסי. יום אחד הלכתי בסמטה שלי והוא הופיע
בפינה.

אתה פוחד?

(שתיקה)

אתה פוחד?

תלמיד (יוסי):

לא.

מספרת:

למה לא באת לבית הספר?

יוסי:

לא לודע (יודע).

מספרת:

מה?!

יוסי:

לא לודע.

מספרת:

איפה אתה גר?

יוסי:

רחוב לורדי (יורדי) הסירה.

מספרת:

מה?!

יוסי:

איפה את גרה?

מספרת:

ברחוב תהילת גטו תרתוב (קראקוב).

יוסי:

ואני ברחוב לורדי (יורדי) הסירה.

מספרת:

הבנתי.

יוסי:

פינוקלו (פינוקיו)

מספרת:

פינותיו

יוסי:

אמבטלה

מספרת:

אמבטיה

יוסי:

אנציקלופדלה (אנציקלופדיה)

מספרת:

אנציתלופדיה

יוסי:

פילוסופלה

מספרת:

פילוסופיה

יוסי:

הלנריך הלנה

מספרת:

היינריך היינה

יוסי:

ללבוּיץ'

מספרת:

ליבוּיץ', פרופסור ליבוּיץ'!

מספרת:

40 שנה אחרי, יוסי הילד עם פגם בדיבור הפך לדוקטור לבלשנות, ודיבר 5 שפות.

תלמיד יוסי:

”...געלערנט האב איך אין דער תלמוד תורה. וואס א תלמוד תורה איז, וויס איר זייער גוט און איך פארשפאר עס אייך צו שילדערן. דאס איז א קבר אויף צו באגראבן ארעמע יידישע קינדאר, צו פארשלאגן זיי די קעפ און אפצערייסן פון דער וועלט. דאס איז א פאבריקע אויף צו פאבריצירן טויגעניכטן, ליידיקיעייך, בידנע, פארווארלאזטע אומגליקלעכע נפשות, דאס איז א וויסטע גרוב, א לאך, אן אומריינע חורבה אויף הינערשע פיסעלך, ווי געוויינטלעך ביי אונדז אי די שטעטלעך, וואס איז א חרפה, א בושה, זיי זאלן טראגן אויף זיך, אזא טייערן, הייליקן נאמען. ווי מיר דאכט זיך בין איך נישט געווען אה גראב יינגל!”

תרגום (מתוך הברנש הקטן, שלום לוריא, 2003)

”...למדתי ב'תלמוד תורה! מה טיבו של 'תלמוד תורה' הרי אתם יודעים. ואני פטור מלתאר אותו. אין זה אלא בור העשוי כדי לקבור בו ילדים יהודים עניים, לטמטם את מוחותיהם ולנתק אותם מן העולם. זהו בית חרושת, שתכליתו לייצר בני בליעל, בטלנים, נפשות אומללות, זרקות, עזובות ומוזנחות. זהו כוך שומם, חור, חורבה מזוהמת הניצבת על כרעי תרנגולת, כידוע וכרגיל בעיירות שלנו. ממש חרפה ובושה שימוסדות' מעין אלו נושאים שם כה יקר וקדוש...
לי נדמה שלא הייתי נער אטום-מוח”.

המורה לערבית:

תקשיבו, "יכולת הדיבור לא רק ייחודית למין האנושי במהותו, היא גם משותפת לכל בני האדם.

היכולת הלשונית מעניקה יתרון עצום למי שמחזיק בה. היא מאפשרת הפקת שפה עשירה, ברורה ומורכבת גם על סמך נתונים דלים. השפה שמתפתחת בצורה זאת, בהתאם למערך שקבע טבענו הביולוגי המשותף, חודרת עמוק לתוך המחשבה וההבנה שלנו ויוצרת חלק יסודי מטבענו.

יש סיכוי קטן מאוד שקיים מין שיש לו את היכולת הזאת ומעולם לא חשב להשתמש בה לפני שהאדם הדריך אותו לעשות את זה.

הסבירות לכך דומה לסבירות שעל אי מבודד כלשהו קיים מין של ציפור בעלת יכולת תעופה מושלמת שלא חשבה לנסות לעוף עד שבא האדם והדריך אותה להשתמש במיומנות הזאת.

למרות שזה לא בלתי אפשרי מבחינה הגיונית, זה יהיה נס ביולוגי, ואין סיבה להניח שדבר כזה התרחש. הראיות מצביעות על כך שהתכונות היסודיות ביותר בשפה האנושית הן מעל ומעבר (אפילו) ליכולתם של קופי אדם אינטליגנטיים. ממש כמו שיכולת התעופה ואינסטינקט המיקום של יונים - נמצאים מעבר ליכולת האנושית.

יכולת הדיבור לא רק ייחודית למין האנושי במהותו, היא גם משותפת לכל בני האדם. גם אם קיימים הבדלים גנטיים שמשפיעים על רכישת השפה והשימוש בה, אין לנו את היכולת להבחין בהם.

אין סיבה לחשוד שקיים משהו ביכולת הלשונית שדומה להבחנה גזעית בין בני האדם".

תלמיד 3:

תגידי 'ניצחון'

מספרת:

ניצחון

תלמיד 3:

תגידי שוב 'ניצחון'

מספרת:

ניצחון

תלמידה אחות:

עכשיו תגידי באנגלית, 'ויקטורי'.

מספרת:

וית...ורי, וית...תורי...

מספרת:

מלחמת 67 שאצלנו קוראים לה: מלחמת ששת הימים, נגמרה, והמורה לדקדוק אמרה בתחילת השיעור שהמדינה שלנו חזקה, וניסתה ללמד אותנו תרגילי סדר בשביל טכס הניצחון בבית הספר. לשיעור הבא הגענו מיוזעים וחסרי ריכוז והמורה להיסטוריה נכנס, השתעל, והתחיל לדבר על המלחמה. הוא אמר שאסור להחזיק את השטחים שנכבשו,

שזה הסוף של המדינה. גם אבא שלי אמר את זה ואימא שלי ענתה לו שאסור לדבר ככה עם ילדים בני 7, שזה מפחיד אותי ומבלבל אותי והוא ענה לה שזה לא פחות מפחיד ומבלבל לספר לי סיפורי שואה דקה לפני שאני נרדמת.

המורה לערבית:

פתח את הדלת -

افتح الباب

בוא הנה -

تعال لهون

תביא תעודת זהות -

جيب الهوية

שב על הרצפה -

اقعد على الأرض

אסור לדבר -

ممنوع الحكي

לך מכאן -

روح من هون

ידיים למעלה או שאני יורה בך

ايديك لافوق وَلَا بَطَّخْكَ

כל הכבוד! תגיע אלי ואתן לך שיעור פרטי.

תעלה על אוטובוס ותגיע אליו לחיפה, בערבית קוראים לה: חיפה.

תרד ברחוב אל-מולוכ, המלכים, היום קוראים לו רחוב העצמאות. מצד ימין יש דרך עם קשתות שמובילה לכיכר ח'מרה. אנשים קוראים לה סאחת אלחנאטיה, שזה ככר הכרכרות. בסוף שנות ה-50 חברה צרפתית חפרה שם מנהרות למטרו ומאז קוראים לה כיכר פריז. אם תסתכל לצד המערבי, תראה את רחוב אומיה, היום קוראים לו רחוב נתנזון, פעם קראו לו רחוב יפו, רחוב יפו נשאר רחוב יפו, רק הקטע הראשון של רחוב יפו קוראים לו היום רחוב נתנזון, ולחלק האחרון של רחוב יפו, קוראים היום רחוב ההגנה.

אל תלך לשם.

תעלה במדרגות, אם תסתכל לצד המזרחי. תראה את דרך ואדי סאליב, היום קוראים לו רחוב פל-ים. דומה לפל-מח, רק-ים. דרך ואדי סאליב מובילה לשכונת ואדי סאליב שב-48, אחרי הגירוש, התרוקנה מתושביה.

בהמשך הדרך של ואדי סאליב, זה רחוב עירק, היום קוראים לו רחוב קיבוץ גלילות. למה עירק? כי הייתה בחיפה תחנת הסעות לעירק ושם בעירק ירדו ברחוב שקראו לו רחוב חיפה.

שכח מזה.

אם תסתכל ישר, תראה את רחוב אלבורג'. היום קוראים לו רחוב שיבת ציון. שם נמצא תאטרון ח'שבה, של החברים שלנו.

לא לעלות לשם.

תמשיך ישר, פנייה ראשונה שמאלה זה רחוב אלנבי, שנשאר רחוב אלנבי. גנרל אנגלי שכבש את פלסטין מהעותומנים. לך ברחוב אלנבי עד לכנסיה הקתולית שנמצאת בקצה רחוב אלג'בל, שאחרי 48 קראו לו שדרות האו"ם. אבל ב-75 אחרי ההצבעה באו"ם שקבעה ש"הציונות היא צורה של גזענות" - החליפו את השם ל...שדרות הציונות. לא מעניין.

תמשיך ללכת על רחוב אלנבי, עד לשדרות הכרמל, שהיום קוראים לה שדרות בן גוריון. אם תרים את הראש - תראה איפה בדיוק עמד נפוליאון והסתכל על עכו. תוריד את הראש - עכשיו אתה במושבה הגרמנית. כן, גם הם היו כאן. הגעת.

תשאל איפה בית קפה פטוש, כולם ידעו להגיד לך. אני אחכה לך שם. במקרה והסתבכת - תעלה על מונית. אם הנהג הוא ערבי תגיד לו לשדרות הכרמל, אם הנהג הוא יהודי תגיד לו לשדרות בן גוריון, ואם הוא בליין צעיר תגיד לו לרחוב אבו נואס, המשורה...

תלמיד יוסי:

המורה, זאת אגדה?

המורה לערבית:

Kind of

תלמיד 3:

תגידי ניצחון

מספרת:

ניצחון.

תלמיד 3:

תגידי שוב ניצחון

מספרת:

ניצחון

תלמידה אחות:

עכשיו תגידי באנגלית: 'ויקטורי!'

מספרת:

וית... טורי... וית... טורי...

המורה להיסטוריה:

מה קורה לכם?

אם אתם מרגישים שאתם חייבים לריב כמו תינוקות בגן ילדים, אז לפחות תריבו אחד נגד אחד, אבל חמישה נגד אחת זאת סתם פחדנות.

מה היא עשתה לכם?

תלמיד יוסי:

כלום.

תלמיד 3:

גנבו לי את הלחמנייה וזרקו אותה מהחלון.

המורה להיסטוריה:

למה גנבתם לה את הלחמנייה? מה, אין לכם לחמנייה? (משתעל)

תלמידה אחות:

יש לנו. לאח שלי יש אפילו שתיים.

המורה להיסטוריה:

אז למה עשיתם את זה? אתם לא מתביישים?
(ליוסי שעומד בצד): תסגור את החלון, שהגשם לא ייכנס פנימה.

בשבוע שעבר...

תלמיד יפתח:

אינדיאנים הם פחדנים, רמאים ועצלנים.

המורה להיסטוריה:

בשבוע שעבר נתתי לכם לכתוב חיבור. 'למה צרפת ובריטניה הקימו קולוניות?'
(מצביע על תלמידה אחות) את... למה מדינה צריכה קולוניות? (מצביע על תלמיד 3)
את.

תלמיד 3:

אנחנו צריכים קולוניות כי אנחנו צריכים עוד אדמות לחקלאות ולבנייה ואנחנו צריכים פועלים שחורים שיעבדו את האדמות ויבנו לנו את הבניינים.

תלמיד יפתח:

אנחנו עם סגולה.

המורה להיסטוריה:

מה, מה אמרת?

תלמיד יפתח:

אנחנו עם סגולה.

המורה להיסטוריה:

אז מה תכתוב בחיבור שלך?

תלמיד יפתח:

אינדיאנים הם פחדנים, רמאים ועצלנים.

המורה להיסטוריה:

תגלית מדהימה.

תלמיד יוסי:

אתה פלבאי.

תלמיד יפתח:

אני? פלבאי? אני מנגן שוברט

המורה להיסטוריה:

למה אתה כל הזמן רב אתו?

תלמיד יפתח:

כי הוא כותב את השטויות שלו.

המורה להיסטוריה:

הוא כותב?!

תלמיד יפתח:

כן.

המורה להיסטוריה:

מה הוא כותב?

תלמיד יפתח:

הוא כותב את היומן שלו. הוא מטומטם.

המורה להיסטוריה:

זה לא הופך אדם למטומטם.

תלמיד יפתח:

אני לא מבין מה הוא כותב.

תלמיד יוסי:

כי אתה פלכאי.

תלמיד יפתח:

אני? פלכאי? אני יודע לנגן שוברט.

תלמיד יוסי:

הוא לא יכול לסבול שמישהו רוצה לחשוב על החיים שלו.

תלמיד יפתח:

אתה יודע, המורה, הוא סקרן לדעת כל מיני דברים, ופעם אחת הוא אמר לי שהוא רוצה לראות איך מישהו מת.

המורה להיסטוריה (מתחיל להשתעל):

באמת?!

תלמיד יפתח:

כן, שהוא רוצה לראות איך זה קורה.

המורה להיסטוריה (ממשיך להשתעל):

חופשיים!

מספרת:

לתאומים קראו חנן וחנה. הם למדו איתי בכיתה ומאד אהבנו לשחק ביחד. לא ידעתי איפה הם גרים. הם היו רק חנן וחנה מרחוב הרב קוק.

הרבה פעמים ניסיתי לשכנע אותם שילכו פעם אחת בדרך שלי, שיעזרו לי לעקוב אחרי המורה להיסטוריה ואולי יצליחו לפתור את השאלה הגדולה שהטרידה אותי: למה הוא משתעל?

לא יכולתי לגלות להם את הסוד שלי, שאהבתי אותו ושנאתי אותו. הוא ריגש אותי עם כל משפט שאמר ודחה אותי עם השיעול שלו.

הקול הזה של השיעול, הכחוח הזה... אני לא אשכח אותו אף פעם.

ידענו שהוא אוהב לקרוא ספרים, וכשפתחו את הספרייה הציבורית הראשונה בעיר, הוא התייצב כדי לנאום את דברי הפתיחה.

המורה להיסטוריה:

אדוני שר החינוך, ”...ספריות היו תמיד, מיום שיכלו בני האדם לכתוב או להביע – אפילו באבן בעת הצורך – את מחשבותיהם. אבל הספרייה הציבורית, ספריית העם, כמו הספרייה הנחנכת כאן היום, היא צעירה מאוד אם נותנים את הדעת על כך שהאנושות כותבת ומפרסמת זה זמן רב...”

שיעול... ברצוני להצביע על כך שספריות הן מקומות חופשיים, מרחבים של חופש, ושאין זה עניינו של איש, מלבד הספרן שחייב להשאיל את הספר, מי קורא בהן ומה הוא קורא... **שיעול**... הסוציאליזם... **שיעול**... נלחם באנאלפביותות. כלומר, משכיל את הקורא... **שיעול**... אזרחים קוראים אינם הצייתנים שבאזרחים... כפי שאמר... היינריך בל...” (שיעול חזק).

מספרת:

הילדים צחקו ולעגו לו. בחוץ על חומת בית הספר הופיעה כתובת: ”המורה להיסטוריה הוא יהודון חלש ועלוב”, ובכתובת אחרת: ”יהודון של גטו”. הייתי אז ילדה וכל כך אהבתי את הסיפורים על הגטו, לא הבנתי את מה שאני מבינה היום, שבמקום שבו צריך להיות כל הזמן חזק, נחוש, שרירי, בריא בגוף וברוח ועם גב זקוף – במקום הזה אין מקום ליהודי החלש. היהודי החדש רצה את המראה הארי.

לא העליתי בדעתי, שהרבה שנים אחרי פתיחת הספרייה והכתובות על הקיר, יתרוצצו להם נערים על הגבעות, לא בדיוק במראה הארי, אבל מה שבטוח – בכושר גופני מעורר התפעלות.

תלמידה אחות:

אח יקר שלי! תמשיך לעדכן את אבא אם המורה יגיד עוד פעם כאלה דברים על קולוניות ואבא ישבור לו את המפרקת. אתם יורים? שולחת לך ברכות ונשיקות, אח יקר שלי!

מספרת:

גמרנו לחזור על תרגילי הטכס כי שוב הייתה מלחמה ושוב ניצחנו ושוב היה טכס לכבוד ה'זיקטורי'. ראינו את המורה להיסטוריה יושב על ספסל ליד העץ הגדול וקורא ספר. חנן אמר שהוא ראה שהספר כתוב בשפה של האויבים, אני שאלתי: 'איזו שפה ואיזה אויבים?' והוא אמר שלא חשוב, העיקר שזה אויב והוא בטוח שהמורה מרגל. ביציאה מבית הספר לכיוון הסמטה, ראינו את המורה הולך לאט, הספר היה בידיו וחנן רץ לכיוון שלו והפיל בכוונה את הספר: 'באיזו שפה זה כתוב? תגיד! תגיד!' המורה לא ענה, התכופף כדי לקחת את הספר, הסתכל על חנן במבט עצוב ואמר: 'אתה צריך לבקש סליחה'. חנן התחיל לרוץ, ואחריו רצה חנה, ואז גם אני התחלתי לרוץ. לא ידעתי לאן, לא הסתכלתי אחורה, אבל רצתי אחריהם. הגענו לבית של המורה הרבה לפניו. חנן

הראה לנו את פח הצבע שהסתיר בגינה. 'אמרתי לך', הוא אמר לי בהתרגשות, 'אמרתי לך שהוא מרגלי', 'מרגל בשביל מי' שאלתי בחוסר נשימה, הוא לא ענה לי, הוא רק זרק את הצבע על דלת הבית של המורה להיסטוריה.

40 שנה אחרי, הם הרגו אותו במכות.

(מעבר)

וידוי.

אני אוהבת את השיר Imagine. המילים הפשוטות של השיר ממשיכות, עדיין, לשבור לי את הלב, ואני יכולה לנהוג באוטו, לבד לגמרי, בדרך מיפו לחיפה, ולצרוח את המילים שכל אחד יכול להבין אבל בלי שאף אחד ישמע.

ותמיד אומרים לי שזה פשטני, שזו קלישאה, אילוסטרציה, שזה לא מספיק מורכב. תמיד יש מישהו חכם - דרמטורג, שחקן, מוזיקאי - שיש לו מה להגיד על הפשטות הזאת. ואני - שרואה עצמי כבימאית מתחשבת, מקשיבה לכולם ומוותרת על הכמיהה שלי לשמוע את השיר הזה על במת ההצגה שאני ביימתי.

אז פעם, באחת החזרות, החלטתי להשתמש בכוח של הבימאי. להכריח, לכפות, לצוות, לאיים, לעשות מניפולציה, להשתמש במילים איומות, לשבת על כיסא בזמן שהשחקנים מתרוצצים, להפשיט את כולם, לעשות חזרה שלמה שמעמידה את המונח "אופטימיות" ואת המונח "דמוקרטיה", בהרבה סימני שאלה.

והם צייתו.

אתמול בחזרות, תפסנו את יפתח, קשרנו אותו לפסנתר, והכרחנו אותו לנגן ולשיר את Imagine. וככה זה נעשה ונשמע.

שמש בית הספר ובעל הכלב:

مش حيائه قالوا أتو الكلب أوفى صديق للإنسان، احنا ما منشوف بهذه المقولة مجرد شعاع، بالعكس - هذا الشعار بثبت نفسه كل يوم.

وخاصة هاي الأيام الصاخبة اللي فيها أجهزة الحكومة الدفاعية كلها وبرغم جودتها مش كافية تعطينا الإحساس بالأمان الشخصي الكامل. عشان هيك وبغض النظر عن الطرق المقبولة من المستحسن والمفروض أتو يكون فرصة عند البني آدم أو العائلة انهم يلعبوا هذا الاحتياج عن طريق كلب حراسة على قد حاله.

الكلب وصاحبه "المالك" بيدربوا مع بعض كفريق عشان يقدرُوا يردوا فعل قدام كل حدث حسب نوعيته وخطورته. كلبنا الخاص فينا المدرب على الدفاع رح يعرف يتصدى لكل تهديد بدون ما يدخل في أسباب التهديد ووجوده. بمعنى آخر كلبك رح ينفذ أمرك بكل ما أعطي من قوة وبدون توقف حتى تعطيه أمر ثاني اللي بأمره يتوقف - الكلب ما بسأل نفسه إذا التهديد اللي موجّه عليه ولا عليك هو حقيقي - اعتداء شرير متعمد - ولا هاي بس مخاوفك المتخيلة.

زي بالمثال الجاي:

طالع انت مع كلبك بنزهة مسائية يومية اعتيادية، الشارع فاضي، الدنيا عتمة، بالرصيف الثاني المقابل ماشي حدا معين، فجأة يقطع هذا الشخص الشارع ويبجي للرصيف اللي انت ماشي فيه وبيبدأ يمشي قبالك، خلىنا نقول حالفاك الحظ والشخص اللي ماشي قبالك معندوش نية يهاجمك،

לכן هل انت مستعد تجازف وتخاطر لَمَا انت من البداية مش عارف نوايا اللّٰي ماشي قبالك؟
عشان هيك كلّ المطلوب مَنك اَنك تأمر كلبك يفوت لحالة تَأهّب استنفاريّة، بهاي اللّٰحظة بِتَأهّب
الكلب وبعرض سلوكه العدواني ويتقدّم لجهة التّهديد، اللّٰي ماشي قبالك طبعًا جفل، مات خوف
من تصرف كلبك ورجع للرّصيف اللّٰي أجا مَنه، من ناحيتك راح الخطر وكلّ اللّٰي ضل عليك
تتأسّف للّٰي ماشي بالرّصيف الثّاني على عدوانيّة كلبك. اسًا لَمَا انت عارف اَنو راح الخطر أوامر
كلبك يطلع من حالة التّأهّب الاستنفاريّة ويكمل بنزهته المسائيّة اليوميّة الاعتياديّة.
مثال آخر ممتاز جدًّا:

قاعدة انت ببيتك لحالك بساعة متأخّرة بالليل - فجأة يُنسمّع دق عالِباب - أنت لسّه بتسألني
نفسك اَنو يا ترى مين اللّٰي بدق عالِباب بساعة هالقد متأخّرة، بتكتشفي - بعد ما اطلعت بعين
الباب - اَنو هذا جارك اللّٰي ساكن قبالك، معرفتكو يدوبها بتتلخّص في صباح الخير صباح الخير
كلّ يوم الصّبح، بتخاطري وبتفتحي الباب لَمَا انت مدركه حقيقة قاسية اَنو أغلب حوادث العنف
في البيوت بتّم على أيدي ناس كانت تعرف الضّحيّة؟ هون انت بتنادي على كلبك يحضر فورًا
عند الباب ويفوت لحالة تَأهّب استنفاريّة - بس وانت ماسكه قشاط رقبة الكلب بتفتحي الباب،
بتعتذري عن دفاع كلبك عنك اللّٰي مبيّن عليه زيادة عن اللّٰزوم، ويتسألني جارك شو بدو. تعالي
نقول اَنو حتّى لو الجار كان جاي وقاصد بأذيكي بشكل أو بآخر، خطته الشّريرة أكيد ربّت جنحان
وطارت.

ترويض كلاب الحراسة والدّفاع - في الطّريق السّليم طبعًا - هو ترويض بتطّلب جهد وهو
الأصعب في هذا المجال. الكلاب في الأغليّة قادرة قابلة للتّدريب على الالتزام، قص الأثر، قفز
الحواجز، لكن عدد الكلاب القادرة قابلة في دفاعها على من يسوقها هي قليلة.
الأوروبيّون اليوم بصنّعوا أفضل كلاب عمل على الإطلاق، لكن في نقص في برامجهم التّدريبيّة
بكلّ ما يتعلّق بتجديد بناء الغرائز، وهذا اللّٰي منعمله في البرامج التّدريبيّة اللّٰي طوّرها: معاودة
تنشيط غريزة القتال.

المرحلة الأولى تنشيط وغرس الغرائز المنسيّة عند الكلاب وهذا منقوم فيه بس مع الكلاب الّتي تمّ
اختيارها وانوجد فيها كفاية من الاتزان للتحكّم بهاي الغرائز على المدى البعيد.

ترגום ועיבוד (ח'ליפה נאטור, מעברית לערבית 2018):

לא סתם אומרים שהכלב הוא חברו הטוב ביותר של האדם, אנחנו לא רואים באמירה
זו קלישאה נהפוך הוא - "קלישאה" זו מוכיחה את עצמה מדי יום.
במיוחד בימים טרופים אלו שכל מערך ההגנה הממשלתי טוב ככל שיהיה - עדיין לא
מותיר אותנו בתחושת ביטחון אישי (סובייקטיבי). לכן, מעבר לכל הדרכים המקובלות
רצוי ומומלץ לאדם ולמשפחה להשלים צורך זה באמצעות כלב שמירה הולם.
הכלב ובעליו מתאמנים ביחד כצוות על מנת להגיב לכל אירוע בהתאם לסוגו וחומרתו.
הכלב שלנו שמאומן להגנה, יידע להתמודד מול כל איום מבלי להתחשב בסיבה לקיומו.
במילים אחרות, כלבך יבצע את הפקודה במלוא הכוח שלו - ובלי להפסיק - עד אשר
יתן לו פקודה שנייה שמורה לו לחדול, הכלב לא שואל את עצמו אם האיום כלפיו או
כלפיך הוא בכלל אמיתי - תקיפה בכוונה תחילה - או רק חשש מדומה מצדך.
כמו בדוגמה הבאה:

אתה יוצא עם כלבך לטיול הערב השגרתי, הרחוב די שומם וחשוך כאשר במדרכה ממול
צועד מישהו. פתאום, אותו אחד (אדם) חוצה את הרחוב אל המדרכה בה אתה צועד,

והולך מולך. במקרה זה התמזל מזלך וההולך מולך אינו מתכוון לפגוע בך, אבל האם תהמר ותיקח סיכון כאשר אתה לא יודע מראש את כוונות זה שהולך מולך? לכן כל שאתה צריך לעשות הוא להורות לכלבך להיכנס למצב התרעה. ברגע זה כלבך יפגין (אופי) התנהגות תוקפנית ויתקדם קדימה כלפי האיום. זה שהולך ממול, שדי נרתע מהתנהגות כלבך, יחזור אל המדרכה שממנה הוא בא. מבחינתך האיום הוסר וכל שנותר הוא להתנצל בפני ההולך ממול על תוקפנות כלבך. עכשיו כשאתה כבר יודע שאיך בסכנה - תצווה על כלבך להפסיק את פעולת ההתרעה ותמשיכו בטיול הערב.

דוגמה מצוינת נוספת מציגה אירוע שבו את יושבת לבדך בשעת ערב מאוחרת בביתך כשפתאום נשמעת דפיקה בדלת. בעודך שואלת את עצמך מי זה שדופק בשעה מאוחרת כל כך על דלת ביתך, את מגלה - לאחר הצצה בעינית - שזהו השכן מהבית שממול. היכרותכם מסתכמת בקושי בנפנוף לשלום מידי בוקר, אבל האם תסתכני ותפתחי את הדלת כאשר את מודעת לעובדה שמרבית מקרי האלימות בבית מבוצעים בידי אנשים שהכירו את הקורבן? ברגע זה את קוראת לכלבך שיתייצב ליד הדלת ויכנס למצב התרעה. רק כשאת מחזיקה את קולר הכלב, את פותחת את הדלת. את מתנצלת על הגנת היתר שמפגין כלבך כלפיך ושואלת את השכן "מה אתה (הוא) רוצה?" בואי נניח שגם אם השכן רצה לפגוע בך בכל צורה שהיא, מזימות אלו התפוגגו כלא היו.

אילוף כלבי שמירה והגנה - כשהוא מבוצע כראוי - הוא התובעני והקשה ביותר בתחום האילוף. רוב הכלבים ניתנים ללימוד משמעת, גישוש או ריצת מכשולים, אבל מעטים הם הכלבים שמסוגלים ללמוד הגנה על הבעלים שלהם.

האירופאים "מייצרים" כיום את כלבי העבודה הטובים ביותר, אבל תכניות האימונים שלהם לוקות בחסר בכל מה שקשור בבניית היצרים מחדש, וזה מה שעושים בתכנית האימונים שפיתחנו: גירוי מחדש של יצר הלחימה.

שלב ראשון: נעורר ונטמיע יצרים נשכחים אצל הכלבים ואת זה ניתן לעשות אך ורק עם כלבים שנבחנו ונמצאו יציבים מספיק כדי לשלוט ביצרים אלו בעתיד.

תלמיד יפתח:

אחות יקרה, אנחנו מתקדמים,
אנחנו עדיין לא יורים, שמאל ימין, שמאל...פנה ימינה, פנה שמאלה,
טיפה קדימה, טיפה אחורה, פנה ימינה, פנה שמאלה,
להתיישר, אף אל אף!
קפוץ, קפוץ...אל האבדון!

תלמיד יפתח:

אל תהיה כזה מוזר.

תלמיד יוסי:

מה מוזר?

תלמיד 3:

אבא שלו מזיין גופות.

תלמידה אחות:

אבא שלו מת.

תלמיד 3:

נקרופיל.

תלמיד יפתח:

תחייך.

תלמיד יוסי:

לחייך זה מוזר.

תלמיד 3:

הומו.

תלמיד יפתח:

לך תזדיין.

תלמידה אחות:

לך תביא ביד.

תלמיד יוסי:

אני אביא את אימא שלך.

תלמיד יפתח:

מבחינתי, אפשר להביא את אבא ואימא שלי ולהשאיר אותם כאן.

תלמיד 3:

אבא ואימא שלי רוצים שאני אהיה רופא.

תלמידה אחות:

אתה לא יכול לראות דם.

תלמיד 3:

ההורים שלו גזעניים.

תלמידה אחות:

מתחתנים ומזיינים ילדים.

תלמיד 3:

נותנים להם לסחוב דגלים.

תלמיד יפתח:

אבא שלה פדופיל.

תלמיד יוסי:

הוא לא פדופיל. הוא קומוניסט.

המורה לערבית:

افتح الباب

تعال لهنون

جيب الهوية

اقعد على الأرض

ممنوع الحكي

רוח מן הון אידיק לפוק ולא בטחך

אנא עמרו, ולק אלא تصدق, אנא למ אصدق بعد, كيف لابن اثني عشر حزناً أن لا يشيب؟ وكيف لابن عاصمة الموت أن يبقى بذاكرته؟ فقدان الذاكرة هو الخلاص الوحيد لأعود كيوم ولدتني أمي، حج للتكفير عن الوجد، وتطهير لكل الجثث التي علفت بمخيلتي وصبغت جدران حلمي بالأحمر والأسود، فقدت صوتي لا لعدم قدرتي على النطق، بل لأنني قررت أن أصاب "بداء الحكمة"، أنا عمرو الخارج من موته بلا صوت، والخارج من بكمه بلا أبجدية، والخارج من أبجديته لفطرة اللعب ولم أصل، أنا عمرو الذي كان ينتظر هدية لا يعرفها من شخص لا يعرفه، الهدية التي تأتي بالحلم فقط، التي تلبس لوناً وردياً وشريطاً أزرق، الهدية ذاتها كانت حقيقة يومها إلا أن الأطفال -أصدقائي- سبقوني إليها وفتحوها فانفجرت بهم وسقطت أشلاؤهم فوق كقطع السكر في الأعراس، صرث ألملم أصابعهم وقطع لحمهم كما لو أنها قطع لحمي، وكنت أبحث عن ملامحهم كما أبحث عن ملامحي، الأطفال اختفوا أجساداً وتحولوا إلى قطع متناثرة لا معنى لها لوحدتها! ما قيمة هذه الأشلاء إن لم تجتمع؟

תרגום (סלמאן מצאלחה 2018)

אני עמר. אתה יכול לא להאמין. אני עוד לא האמנתי כיצד זה ששערו של בן שלושה עשר יגונות לא מלבין.

ומהי הדרך לבן בירת המוות להישאר עם זכרונו. אובדן הזיכרון הוא הגאולה היחידה שתחזיר אותי ליום בו אמי ילדה אותי. עליה לרגל כדי לכפר על הכאב. טהרה לכל הגופות שנתפסו בזיכרוני וצבעו את קירות חלומי בשחור ואדום. איבדתי את קולי, לא בשל אי היכולת שלי לפצות פה, אלא משום שהחלטתי לחלות ב'מחלת החכמה'.

אני הוא עמר היוצא מן המוות שלו ללא קול. היוצא מן האלם שלו ללא אלפבית. היוצא מן האלפבית שלו בשל יצר המשחק, ולא הגעתי. אני עמר שחכה למתנה שאינו מכיר מאיש שאינו מכיר. המתנה שמגיעה רק בחלום, שלובשת גוון ורוד וסרט כחול. המתנה הייתה אמיתית באותו יום, אלא שהילדים - חברי - הקדימו אותי ופתחו אותה והיא התפוצצה בהם. חלקי גופותיהם נפלו עלי כמו סוכריות בטכסי חתונה.

התחלתי לאסוף את אצבעותיהם ושיירי בשרם משל היו אלה חלקי בשרי שלי. התחלתי לחפש את תווי-פניהם כמחפש אחר תווי-פני. הילדים נעלמו גופא והפכו חתיכות פזורות ללא משמעות כשלעצמן.

מה ערך הוא לחתיכות אלו ללא התקבצות יחד.

המורה לדקדוק:

היום אנחנו יורים בפעם הראשונה

בום! בום! בום! אליו! רגלי! ארצה! בום! בום! בום!
להתיישר, אף אל אף, טיפה קדימה, טיפה אחורה,
פנה ימינה, פנה שמאלה, אתה שם...היכנס לקול!

מספרת:

המורה אמרה שמי שלא שומר שבת הוא לא יהודי. בבוקר למחרת, אבא ליווה אותי לבית הספר וכל הדרך הסביר לי את ההבדל בין התפיסות השונות של הדתות בעולם, נכנסנו לקומת המשרדים. 'בואי איתי', הוא אמר. 'לא תפסידי כלום אם אלו השטויות שמלמדים אותך'. המנהל ציווה על אבא לחכות ואבא זז באי-נוחות בכיסא. ישבנו במסדרון השקט, החזקנו ידיים ולא דיברנו. עבר זמן. ואז המנהל קרא לאבא והודיע שיש לו בדיוק חמש דקות פנויות. אבא התחיל להסביר לו מה קרה בשיעור אתמול ואמר בעדינות שזאת אמירה מאד בעייתית של המורה. המנהל קטע אותו מיד ופתח בנאום ארוך, שנמשך יותר מחמש דקות פנויות. הוא טען שאני לא יודעת לדבר, שיש לי פגם דיבור ואף אחד לא מבין מה אני אומרת, הוא אמר שבגללי כל הילדים קוראים לרב קוק הגדול "הרב תות", וזו פגיעה נוראה בכבוד הרב. הוא טען שאני באה לבית הספר רק עם מכנסיים וחייבים לחנך אותי בבית ללכת עם חצאית כי בנות הולכות עם חצאית, ואני בת. הוא טען שאני כותבת ביד שמאל, ושה לא יתכן. הוא צעק שאני מתייחסת להיסטוריה של השואה כמו אל אגדת ילדים וככה אף פעם לא אפנים שהעולם כולו רוצה להרוג אותנו. הוא טען שאימא שלי, ישמור אותו השם, מלמדת אותי בבית גרמנית שזאת השפה של הנאצים, יימח שמם, שרצו להשמיד את העם שלנו. הוא צרח שאני אפילו לא מסוגלת לרוץ מאה מטרים ומסתובבת בחצר בית הספר כמו היהודים החלשים והגיע הזמן שאבא ילמד אותי מהו היהודי החדש והחזק. הוא טען שבאתי לבית הספר עם סנדוויץ' עם נקניק שינקן לא כשר ובפעם הבאה הוא יורה למורה לזרוק לי את הסנדוויץ' ולא אכפת לו אם אני אמות ברעב. ואז, בלי נשימה כמעט, הוא מלמל "הרב תות, ישמור השם, הרב תות, הרב הרוחני של ההתיישבות"... ושתה מכוס המים שהייתה על השולחן. החלטתי ללכת אל היוונים.

מספרת:

"...סוקרטס, תגיד לי, בבקשה, אפשר ללמוד את המידה הטובה?"

המורה להיסטוריה:

בעניין הזה אני עני כמו שאר התושבים, ואני מאשים את עצמי על זה שאני לא יודע כלום על המידה הטובה - ואם אני לא יודע מהו דבר מסוים, איך אני יכול לדעת מה התכונות שלו?

מספרת:

אתה באמת לא יודע מהי המידה הטובה?

המורה להיסטוריה:

את יכולה לספר לא רק את זה, אלא גם שלדעתי לא פגשתי עדיין במישהו שידע מהי.

מספרת:

לכל אחד מאתנו יש מידה טובה בהתאם לכל פעילות וכל גיל וביחס לכל תפקיד.

המורה להיסטוריה:

את חושבת ככה רק על המידה הטובה, שיש אחת לגבר, אחרת לאישה וכן הלאה והלאה, או שאת חושבת באותו אופן גם על בריאות, על גודל ועל חוזק? מה את אומרת, נראה לך שיש להם חוזק שונה?

מספרת:

לדעתי לא.

המורה להיסטוריה:

אפשר לנהל היטב מדינה או בית או כל דבר אחר אם מנהלים אותם באופן לא צודק ולא מתון?

מספרת:

ברור שלא.

המורה להיסטוריה:

ולנהל אותם באופן צודק ומתון, פירושו לנהל אותם בצדק ובמתינות?

מספרת:

בטח.

המורה להיסטוריה:

אם כן, אם הגבר והאישה מתכוונים להיות טובים, שניהם זקוקים לאותם דברים - לצדק ולמתינות.

מספרת:

כנראה.

המורה להיסטוריה:

ומה לגבי ילד או מבוגר? הם יוכלו אי-פעם להיות טובים אם הם פזיזים ולא-צודקים?

מספרת:

ברור שלא.

המורה להיסטוריה:

אלא רק אם הם מתונים וצודקים?

מספרת:

כן.

המורה להיסטוריה:

לכן כל בני האדם טובים באותו האופן. הם נעשים טובים כי הם משיגים את אותם הדברים.

מספרת:

נדמה לי.

המורה להיסטוריה:

אם לא הייתה להם אותה המידה הטובה, הם לא היו טובים באותו האופן.

מספרת:

נכון.

המורה להיסטוריה:

טוב, מאחר שהמידה הטובה של כולם היא אותו הדבר, תשתדלי להיזכר איך גורגיאס מגדיר אותה.

מספרת:

"היכולת לשלוט בבני אדם?"

המורה להיסטוריה:

אמרת ”היכולת לשלוט”. מה דעתך שנוסיף לזה את המילים ”בצדק, ולא באי-צדק”?

מספרת:

נכון, צדק הוא מידה טובה.

המורה להיסטוריה:

הוא מידה טובה, או מידה טובה מסוימת?

מספרת:

למה אתה מתכוון?

המורה להיסטוריה:

קחי לדוגמה עיגול: אני אומר עליו שהוא צורה מסוימת, לא סתם שהוא צורה. למה אני אומר את זה? כי יש גם צורות אחרות.

מספרת:

נכון. גם אני אומרת שיש מידות טובות אחרות.

המורה להיסטוריה:

מה הן?

המספרת:

לא רק צדק.

המורה להיסטוריה:

...תגידי לי. כמו שאני אוכל למנות לך צורות אחרות אם תבקשי ממני, ככה תמני לי גם את מידות טובות אחרות.

מספרת:

בסדר, אני חושבת שאומץ הוא מידה טובה, ומתינות וחוכמה ואצילות נפש, ועוד המון אחרות.

המורה להיסטוריה:

שוב קרה לנו דבר דומה. שוב מצאנו - גם אם בדרך שונה - הרבה מידות טובות, למרות שביקשנו אחת. אבל את המידה הטובה האחת, שנמצאת בכל אלה, אנחנו לא מוצאים...

מספרת:

בבית הספר, אסרו עלינו לשמוע שירים בשפות אחרות. בהפסקות היו משמיעים רק שירים בעברית ומי שרצה לרקוד היה צריך להצטרף למעגל. אסור היה להשתולל ואסור היה לרקוד לבד. או במעגל או בזוגות. המורה לדקדוק הסבירה לנו ששירים בלועזית יכולים להיות השפעה רעה על התרבות שלנו.

את מייקל ג'קסון שמעתי בפעם הראשונה כשהייתי בת 17. הגוף שלי התחיל להתנועע, רקדתי כמו משוגעת. רקדתי לבד.

למחרת הייתה מסיבת פורים בבית הספר.

רוב התלמידים הגיעו מחופשים למשה דיין. יפתח התחפש לאכילס, הגיבור היווני, והתחיל לבכות כשהמורה הודיעה לו שהוא מתיוון וזרקה אותו מבית הספר, הוא חזר מחופש לסופרמן ויוסי - שלא הסכים לוותר על התחפושת של חתול כי נמאס לו להיות אינדיאני פחדן ומטומטם - ואני, עם התחפושת של משה מנדלסון.

בחצר היו כל מיני משחקים ותחרויות וכל הזמן השמיעו שירים בעברית. גילינו שהמקום שממנו משמיעים את המוזיקה נמצא בחדר של המנהל. התגנבנו לחדר, החלפנו לקסטה של מייקל ג'קסון, ואז בחצר בית הספר, בווליום עצום, התחיל השיר של ג'קסון. אני לא זוכרת כמה זמן זה נמשך. זה היה כל כך נפלא, כל התלמידים רקדו ואני לא ראיתי כלום ולא היה אכפת לי מכלום, רק רקדתי. ורקדתי. כמה ימים אחר כך זרקו את יוסי ואותי מבית הספר. התאומים לא באו אלי יותר. הפעם הבאה שפגשתי אותם הייתה על גבעה, שם בשטחים הכבושים. הם רקדו על הגבעה.

המורה להיסטוריה:

מה אתה כותב שם?

תלמיד יפתח:

אנחנו לא רוצים שתהיה המורה שלנו. אין לנו אמון בך. אנחנו דורשים ללמוד אצל מורה אחר.

המורה להיסטוריה:

תמשיכו לצעוד לכם, אימהות ואבות העתיד!

תלמיד יפתח:

אתה חושב שאנחנו צוחקים?

המורה להיסטוריה:

"...מטר הפקודות הכבד ביותר ניתן על ילדים. מפליא שהם מחזיקים מעמד בלחץ הזה ולא מתמוטטים תחת הנטל הכבד של פקודות, המועמס עליהם על ידי ההורים והמורים שלהם. טבעי שכשהם יתבגרו הם עצמם יתנו - ובאותה מתכונת נוקשה ואכזרית - פקודות זהות לילדים שלהם. מה שמפתיע הוא איך הפקודות נשמרות בצורה זהה ובאותה מתכונת, מוכנות לשימוש מידי ברגע שבו הדור הבא מספק קורבנות חדשים. הפקודות עתיקות וקדמוניות יותר מהדיבור. אם זה לא היה כך, הכלבים לא היו מסוגלים להבין אותן. חיות ניתנות לאילוף כי אפשר ללמד אותן להבין מה נדרש מהן מבלי שיבינו דיבור. המאלף מבהיר להן מה הוא רוצה באמצעות פקודות קצרות, בהירות, שלא שונות במהותן מאלה המופנות לבני אדם. לפקודה המופנית למספר גדול של בני-אדם יש אופי מאוד מיוחד. היא נועדה לעשות מהם המון.

...ההמון הרודף מתגבש לטובת מטרה הניתנת להשגה מהירה. ההמון הזה שואף להרג. והוא יודע את מי הוא רוצה להרוג. די בהכרזה על המטרה על מנת שיתגבש המון. אין במעשה הזה שום סיכון מפני שלהמון יש יתרון כוח מוחלט. הקורבן לא יכול לעשות להם כלום.

זה נכון שאתם קוראים לי "cold fish"??

תלמיד יוסי:

הכינוי שלך הוא אחר לגמרי.

המורה להיסטוריה:

מה?

תלמיד יוסי:

קוראים לך ”The negro”.

המורה להיסטוריה:

אתם לא מתביישים? כל צורה של חשיבה שנואה עליכם. אתם לא יודעים על מה אתם מדברים ולמה אתם מתנגדים. הכול למען השבט, הכול מותר אם זה למען השבט... תגידו, איפה אבא ואימא שלכם?

תלמיד יוסי:

אתה זוכר שאמרת משהו על שחורים?

המורה לדקדוק:

אמרת דברים לגמרי לא מתקבלים על הדעת.

המורה להיסטוריה:

אני? מתי?

המורה לדקדוק:

אמרת: 'גם השחורים הם בני אדם'. אתה מבין על מה אני מדברת?

המורה להיסטוריה:

לא.

תלמיד יוסי:

אתה לא זוכר שאמרת משהו על שחורים?

המורה לדקדוק:

אמרת או לא אמרת?

המורה להיסטוריה:

כן.

המורה לדקדוק:

אני יודעת טוב מאד באיזה דרכים חשאיות, באיזו ערמומיות בוגדנית - הרעל של ההומניזם יפה הנפש שלך - מערער את הנשמות התמימות שלנו.

המורה להיסטוריה:

”...הסבל שלי עלול לשלוט בי עוד יותר מן הזולת. הזולת מפחיד אותי, מאיים עליי בסבל או גורם לי סבל, אבל לא שולט בי באמת, מפני שתמיד אני מסוגל לסרב לו, גם אם במחיר נורא.

כל זמן שהסבל שלי נמצא ברשותי, אני מחליט מתי ”לשדר” את הסבל לאחרים ובאיזו מידה, באיזה מינון, באילו אופני שידור ובאילו תנאים, מי יהיה הנמען ומה יהיה ההקשר, איזו צורה ילבש הסבל הזה - תלונה, צעקה, בכי, תחינה - ומה יהיה התוכן המשודר, ואם אפשר יהיה להפריד צורה מתוכן בהיגד הסבל ובאיזה מחיה.

כל זמן שהסבל שלי נמצא ברשותי, אני יכול להחליט אם לצעוק או לשתוק, להפוך אותו

לגורם מעורר או משתק, אם "לעבד" את הסבל "כחוויה מתקנת" או להדחיק ולהשתיק אותו, לעשות אתו דברים או להניח לו לעשות בי דברים. כשהסבל שולט בי, הוא שולט בי באמת, כי הוא מפקיע ממני את עצמי, את היכולת להחליט מתי לשתוק ומתי לצעוק, עד שהוא מפקיע ממני את יכולת הפעולה בכלל. הסבל מצמית אותי. אז הזולת שמאיים עליי בסבל או גורם לי סבל בפועל - ולו רק באמצעות החרדה שגורם האיום - מיטיב לשלוט בי".

שמש בית הספר ובעל הכלב:

أنا بشوف تجمعات بهرب، من زمان بهرب من التجمعات، بحاول أتفاداهن، أنا بعرف أئو كلّه جاي من هناك - أو تقريبًا - قصدي عن الشرّ والحرب اللّی فتحت خزق هالقد كبير بمخّ كثير ناس. أنا شفت ناس هايجة وهي عارفة انها مش لحالها، هاي النّاس بتعرف انها بتقدر تتخفى وتذوب بقلب الحشد اللّی طوّقها واتمکن منها، حشد بتألّف من الاف الوجوه بصورتها التّموجيّة. دايمًا بتقدر تقول أئو الذّنّب ذنب اللّی حرّض الحشد، اللّی نشطوا، اللّی مخّلي الحشد يرقص زيّ الحية الرقطة حولين العصا، دايمًا بتقدر تقول أئو الحشد مش واعي لتحركاتو، لمستقبلو، لطريقو، بس هذا - كذب.

الصّراحة الحشد هو الغول بحدّ ذاته، بتكاثر وبولّد جسم رهيب بتألّف من الاف الأجساد الواعية.

وفي شغلة أنا بعرفها - ما في حشد سعيد، ما في حشد هادي. حتّى من ورا أصوات الضّحكات والابتسامات والأهازيج المغنّاة متخبيّ هناك دم. حامي. ثاير - بعصف عصف، بدور حول نفسه ومنجن ودايخ من حوامّو الدّمويّة.

תרגום (שי סנדיק, 2009):

"...אני בורח מהתקלויות. כבר הרבה זמן שאני בורח מהתקלויות, אני משתדל להימנע מהן. אני יודע שהכול או כמעט הכול בא משם, אני מתכוון לרוע, למלחמה ולחור שהיא פערה במוחם של לא מעט אנשים. אני ראייתי את בני האדם בפעולה, כשהם יודעים שהם לא לבד, כשהם יודעים שהם יכולים להיטמע ולהתמוסס בתוך המון שעוטף אותם וגובר עליהם. המון שמורכב מאלפי פנים בצלמם ובדמותם.

תמיד אפשר לחשוב שהאשמה היא במי שמסית אותם, מעורר אותם, במי שגורם להם לרקוד כמו נחש סביב מקל, תמיד אפשר להגיד שההמונים לא מודעים לתנועות שלהם, לעתיד שלהם, לדרך שלהם. אבל זה שקר.

האמת היא שההמון הוא בעצמו מפלצת. הוא מוליד את עצמו ויוצר גוף אדיר שמורכב מאלפי גופים אחרים מודעים.

ואני יודע דבר אחד. שאין המון מאושה. אין המון רגוע. ואפילו מאחורי הקולות של הצחוק, החיוכים, המנגינות והשירים, מסתתר דם. חם, גועש, סוער, מסתחרר במערבולת הדמים של עצמו".

תלמיד 3:

מי סיפר לכם שיש חגיגה?

תלמידה אחות:

הרוח.

תלמיד יוסי:

הרוח?

תלמיד יפתח:

היא אומרת הרבה דברים למי שידוע להקשיב.

שמש בית הספר ובעל הכלב:

מש لازم ארכז بسرعة، مش لازم أركض بسرعة، بس صعب لأنني شاعر وراي تحركات، أشياء، أصوات، نظرات.

بسأل نفسي إذا تحوّلت شوي شوي لفريسة ووراها شلة صيادين مع كلاب بتشمشم وراي. شاعر انهم لاحقيني، بقصّوا أثري، رابطين لي، زي اللّي دايماً في حد بشمشم ورا كتفي بدو يُلْفُط تحركاتي، يقرأ أفكاري.

بدو يفترس، دايماً مستعدّين يفترسوا، ما بعنيهم، بطحنوا ببلعوا بخروا وبدو من أول وجديد بدون توقّف، ولا مرة بشبعوا، مبسوطين بحياتهم لانهم باكلوا كل شي. الطايح رايح بسألوش أنفسهم أسألة وبتركوش وراهم ولا شي، لا أثر ولا دليل ولا شي.

תרגום (שי סנדיק, 2009):

אסור לי לרוץ מהר מדי. אסור לי לרוץ מהר מדי, אבל זה קשה כי אני מרגיש מאחורי הגב דברים, תנועות, קולות, מבטים.

אני שואל את עצמי אם הפכתי לטרף שחבורת ציידים שלמה וכלבים מרחרחים בעקבותיו. אני מרגיש שרודפים אותי, מגששים אחרי, אורבים לי, כאילו מישהו תמיד מרחרח כדי ללכוד כל תנועה שלי ולקרוא את מחשבותיי. כדי לטרוף.

הם תמיד מוכנים לטרוף. הם טוחנים, בולעים, מחרבנים ומתחילים שוב בלי להפסיק. הם אף פעם לא שבעים. והכל טוב להם. כי הם אוכלים הכול, ואף פעם לא שואלים את עצמם שאלות. הם לא משאירים אחריהם שום דבר, שום עקבות, שום ראייה. כלום.

מספרת:

יש לי חיבה מיוחדת לספרים שעוסקים בזוועות של האנושות. עד היום אני נוהגת לבלות את שעות הערות שלי בבית בקריאה ובצפייה בסרטים דוקומנטריים על רצח עם, מעשי טבח, תיאורי זוועה של מעשי הכובשים. ובעיקר: מעשי ליניץ.

ואז אני מרגישה מאוד טוב. אני מרגישה 'אקטיביסטית'. עם הקפה ביד אחת והסיגריה ביד השנייה, בחדר העבודה שלי, אני בטוחה שאני מתקנת את העולם. לפחות אני יכולה להגיד שאני רוצה לדעת מה קורה. או מה קרה. או מה הקשר בין מה שקרה למה שקורה. עשיתי חצי מהדרך של האקטיביזם.

למרות שבדרך כלל זה גם נגמר בזה. מקסימום אני לא מצליחה לישון טוב בגלל הזוועות ומתלוננת בבוקר שאני 'לא ישנה כלילה' וטורחת להדגיש שזו לא רק מטפורה. הכי קשה זה הספרים, הספרים זה הכי קשה. ממש קוצר נשימה. רק שבדרך כלל אני גם לא עושה עם זה כלום. נשאר רק קוצר הנשימה. נשאר רק המטפורה.

אז במקום לבלבל את המוח עם מונולוגים שוברי לב על רגשות אשם, החלטתי לקרוא לכם עדות מתוך ספר, אבל הכי פשוט, שאזמין לבמה חבר שלנו שיקרא את זה. את סטפן - תמיד יותר קל בגרמנית... לא?

Stephan:

Der Alte sah aus, als wäre er eingeschlafen. Seine Augen waren geschlossen, und er sagte nichts mehr. Der Junge schubste seinen Bruder wütend weg, stieß mich mit seinem Stock zur Seite und blieb vor dem alten Mann stehen, der wieder am Boden lag. Es war ganz still. Niemand bewegte sich. Mir war, als ob ich träumte oder auf der Bühne des Stülpenspiel-Theaters stünde, das oft groteske Stücke aufführte, schreckliche Stücke, die immer als Farce endeten. Aber plötzlich begann sich der Junge wieder zu bewegen. Er holte aus, schwang den Stock hoch über seinen Kopf und ließ ihn schreiend auf den alten Mann niederfahren, der keinen Laut von sich gab, aber die Augen weit aufriss und zu schlottern begann, als ob man ihn in einen eisigen Fluss geworfen hätte. Der Junge schlug nochmal: Der zweite Schlag traf den Greis an der Stirn, der dritte an der Schulter, der vierte und der fünfte... Er machte immer weiter und lachte. Seine Kameraden feuerten ihn an, klatschten in die Hände und skandierten im Rhythmus „Oi! Oi! Oi!“. Der Schädel des Alten zerplatzte wie eine Nuss, die man zwischen zwei Steinen knackt. Der Junge schlug wie verrückt immer heftiger zu und schrie. Aber während er weiterprügelte und lachte und seine beiden Kameraden ihn weiter anfeuerten, veränderte sich der Ausdruck auf seinem blutbespritzten Gesicht. Anscheinend kroch das Grauen in seine Glieder, seine Muskeln, seine Nerven, sein Gehirn. Die Schläge wurden langsamer, und dann hielt er inne. Entsetzt betrachtete er seinen mit Blut und Knochensplintern verschmierten Stock und musterte seine Hände, als gehörten sie nicht mehr zu ihm. Dann sah er wieder den Alten an, dessen Gesicht bis zur Unkenntlichkeit entstellt war. Plötzlich ließ der Junge den Stock fallen, als hätte er sich die Hand verbrannt. Heftige Krämpfe schüttelten ihn, und er erbrach zweimal hintereinander eine gelbe Flüssigkeit, dann rannte er weg und wurde von der Dunkelheit verschluckt, während seine beiden Kameraden sich vor Lachen krümmten: „Gute Arbeit, kleiner Bruder! Jetzt bist du ein Mann!“.

תרגום (שי סנדיק, 2009):

”...ואז היה נראה שהזקן נרדם. עיניו היו עצומות. הוא לא דיבר עוד. הילד דחף את אחיו בכעס, והרחיק אותי עם האלה שלו. הוא נעצר לפני הגוש השברירי שהצטנף על הקרקע. השתררה שתיקה ארוכה. איש לא זז. אמרתי לעצמי שאני בתוך חלום, או על במת התיאטרון הקטן שנוהג להציג הרבה מחזות גרוטסקיים, חסרי טעם ותוכן, אכזריים לפעמים, שנגמרו כפרסות. אבל פתאום הילד התחיל לנוע שוב. הוא הרים את האלה

גבוה מעל ראשו והיכה תוך צעקות את האיש הזקן שלא זעק, אלא פקח את עיניו לרווחה והחל לרעוד כאילו השליכו אותו לנהר קפוא. הילד היכה בו שוב על המצח ואז שוב על הכתף, וכך שוב ושוב... הוא לא הפסיק להכות ולצחוק. שותפיו עודדו אותו במחיאות כפיים וקריאות: 'אוי! אוי! אוי!' קצובות. גולגולת הזקן רוצצה בקול יבש כמו אגוז מתפצח בין שתי אבנים. הילד היכה כמטורף, בכוח רב יותר ויותר, בצווחות, אבל אט אט, אף שלא חדל ממהלומותיו, אף שהביט במה שנשאר מהקורבן שלו ועדיין צחק, אף ששני שותפיו מחאו לו כפיים, פניו המוכתמות בדם השתנו. דומה שהזוועה שזה עתה חולל חדרה לוורידיו, עלתה אל כל אחד מאיבריו, שריריו, עצביו, פלשה אל מוחו ושטפה אותו מכל הזוהמה שלו. מכותיו נחלשו ואז פסקו. הוא הביט בבעתה באלה המגואלת בדם ובשברי עצמות, ובידיו, כאילו לא היו שייכות לו. ואז שבו עיניו אל הזקן, שפניו לא דמו עוד לכלום.

הילד שמט לפתע את האלה ארצה, כאילו שרפה את כפות ידיו, עווית אלימה אחזה בו והוא הקיא נוזל צהוב, פעמיים, אחר כך פתח בריצה, הלילה בלע אותו אל תוך קרביו בעוד שני חבריו מתפוצצים מצחוק: 'עבודה יפה, אח שלי הקטן! עכשיו אתה גבר!'.

שמש בית הספר ובעל הכלב:

אذا كيف نُصنِّع كلبَ هجومٍ؟ اقتناء كلب الهجوم مرتبط أولاً بالادراك بأنَّ الكلب هو عبارة عن سلاح بوتنشيواليّ ولهذا يتطلَّب الأمر أُمينات مختلفة ومسؤولية قصوى. كلب هجومي يجب أن يتمنَّع بلياقة عالية جسدياً التزامياً، الأمر الذي يتطلَّب أيضاً الكثير من المجهود والكلفة. كون كلب معين كبير سريع قوي أو مجنون لا تجعله مناسباً لتدريبات الهجوم. بعملية طويلة مركبة يتدرَّب الكلب على التركيز بالـ ”اوبيكت” الذي بعثناه اليه، ويتدرَّب على العضة الصَّحيحة، ويتعلَّم كيف يتمسك ولا يفلت أبداً حتَّى تحت ضغط نفسي جسدي. تتحوَّل العضة الى إحدى ألعاب الكلب المفضَّلة وأساس شغفه. كلب هجوميّ مروَّضٌ وقياديٌّ بأعلى مستوى يجب عليه أولاً أن يستمتع بالعضة. حين يعرف الكلب كيف يعضُّ المعتدي في كلِّ انحاء جسده ليتسنى له إزالة التَّهديد، هذه هي المرحلة المناسبة لتدريب الكلب على الاحتراف القتالي. حيث ندرَّب الكلب على التَّصدِّي الصَّحيح أمام عصا، سكين - تنشيب سلاح - أو أي اعتداء. الآن لا يعرف الكلب كيف يعضُّ فحسب، انما كيف يعضُّ بالصَّورة المفيدة والصَّحيحة من أجل الحصول على النَّتيجة الأفضل أمام كلِّ تهديد حتَّى لو اضطرَّ الى الرَّد والتَّصدِّي لعدَّة معتدين. إفلت!

תרגום ועיבוד (ח'ליפה נאטור, מערבית לעברית 2018):

איך "מייצרים" כלב תקיפה? החזקת כלב תקיפה כרוכה קודם כל בהבנה שהכלב הינו כלי נשק פוטנציאלי והדבר מחייב ביטוחים שונים ואחריות גבוהה. כלב תקיפה צריך לשמור על כושר גבוה (גופני ומשמעתי), דבר שמצריך השקעת זמן וכסף. העובדה שכלב מסוים הוא גדול, מהיה, חזק או "משוגע" לא הופכת אותו למתאים לאימוני תקיפה. רק בתהליך ארוך ומורכב הכלב לומד להתרכז באובייקט ומתאמן על הנשיכה הנכונה, לומד לא לשחרר ולא להרפות גם תחת לחץ נפשי ופיזי שמופעלים עליו.

הנשיכה הופכת להיות אחד המשחקים המועדפים עליו ומושא תשוקתו העיקרי. כלב תקיפה שהוא בעל רמת אילוף ונהיגות גבוהות, חייב קודם כל ליהנות מהנשיכה. כשהכלב כבר יודע לנשוק את התוקף בכל מקום בגוף כדי להסיר את האיום, זה השלב שיש בו צורך לאמן את הכלב במיומנות הלחימה. אנחנו מלמדים את הכלב להגיב נכון אל מול: אלה, סכין, דריכת אקדח, או כל תקיפה. עכשיו הכלב יודע לא רק לנשוק, אלא לנשוק בצורה היעילה והנכונה וזאת במטרה להשיג את התוצאה הטובה ביותר אל מול כל איום. גם אם הוא ייאלץ להגיב לאיום שכולל מספר תוקפים. חופשי!

סוף